

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 26/27 oktober 2024 Dertigste zondag door het jaar.¹

Deze week vierde mijn enige zus haar verjaardag. Ik bezocht haar en wij zagen samen terug op haar voorbije levensjaar: een moeilijk jaar met veel lichamelijke klachten.

Maar hoe hulpbehoevend zij ook is, zij straalde van dankbaarheid.

Haar ogen, haar van kindsbeen af zeer slechtziende ogen waren behandeld in het ziekenhuis; die wonderbaarlijke behandeling. Voor het eerst van mijn leven zag ik haar dit jaar zonder bril met de zeer zware, dikke glazen, die haar als kind altijd het gevoel gaven dat zij er niet echt bij hoorde. Nu ziet zij blijmoedig en dankbaar uit haar bevrijde, heldere ogen.

Vandaag confronteert het evangelie ons met Bartimeüs, de blinde langs de kant van de weg. Niet zomaar een weg, het is de weg die Jezus gaat onderweg naar Jeruzalem.

Hij *is* al in Jericho.

Dat is een heerlijke stad, niet ver van Jeruzalem.

Die stad als geheel is een oase. Na een lange stoffige tocht door de woestijn vind je er eindelijk verkwikking, helder water, een goed restaurant, een eenvoudige, gastvrije, voedzame tafel. Aan weinig steden bewaar ik zulke goede herinneringen als aan het oeroude Jericho.

Maar voor de blinde is er weinig te genieten.

Hij *is* er wel maar staat buiten de opgewonden menigte, die uitziet naar die Man uit Nazareth met zijn leerlingen. Zij wachten op iets nieuws. De menigte heeft gezonde ogen, maar zij zien de *blinde* eigenlijk niet.

---

¹ Jeremia 31, 1-17; psalm 126; Hebrëen 5, 1-6; Marcus 10, 46-52

Zo is het nu eenmaal: er zijn mensen die nu eenmaal niet mee kunnen komen. Mensen leggen zich daarbij neer, als zij er überhaupt al mee bezig zijn.

Bartimeüs hoort bij de gewone stoffering van hun drukke stedelijke bestaan. Zij zijn blind voor hem en zij willen ook liever niet van hem *horen*: dat zou hun rust, hun bedrijvigheid maar verstoren.

Niemand van deze beweeglijke menigte voert de blinde naar Jezus. Zij proberen hem zelfs het zwijgen op te leggen. 'Wat moeten wij met zo'n gemarginaliseerde man.'

Maar zij zouden beter naar hem moeten luisteren, want Bartimeüs bezit een opmerkzaam hart. Hij *ziet* iets waar de zienden blind voor zijn. Hij is de enige die Jezus bij zijn diepste wezen lijkt te kennen. Hij bidt, hij roept Jezus bij zijn naam als Messias, gezalfde van God: "Zoon van David, heb medelijden met mij". Hij is de enige die Jezus kent en roept bij zijn diepste naam.

Bijzonder. Het evangelie van Marcus is vol van mensen, de apostelen voorop, die Jezus *niet* aanvoelen, niet begrijpen. We hoorden het pas nog. De belangrijkste apostelen begrepen niets van de weg, de identiteit van Jezus. Zij wilden heersen in plaats van dienen. De zienden bleken blind voor wie Jezus was, de blinde ziet.

Ons, de kerk, wordt hier een spiegel voorgehouden: de kerk, die Jezus als geen ander zou moeten kennen, gaat vaak een niet erg christelijke weg. Zij bleek en blijkt soms nog verblind, alleen maar bezig met zichzelf, haar goede naam, haar positie, - verblind door uiterlijkheden, bezittingen. Lange jaren is zij blind gebleven voor grote misstanden en keek zij de andere kant op. En nog steeds moet zij daarvoor oppassen.

De blinde Bartimeüs is niet bevangen en afgeleid door de uiterlijkheden, de drukte in de stad om het evenement van Jezus' komst, het vertoon van de godsdienst, de ophef onder de menigte. Bartimeüs is innerlijk helemaal gefocust op de Persoon, het Hart van Jezus die in zijn nabijheid is.

Jezus heeft bijna het einddoel van zijn reis bereikt. Jericho ligt heel dichtbij Jeruzalem.

Zullen zijn niet begripende leerlingen Hem volgen naar de ontknoping van zijn missie, zijn leven, of kiezen zij voor zichzelf, hun positie, hun vege lijf, een mooie baan en macht?

Bartimeüs mag weer zien.

Je zou zeggen: nu mag hij toch wel voor zichzelf kiezen na het moeilijke, geïsoleerde leven dat hij achter de rug heeft.

Maar hij kiest voor het tegendeel. "Terstond kon hij zien en hij sloot zich bij Jezus aan op zijn tocht."

Hij is ziende geworden om Jezus te kunnen *volgen*, op heel diens weg van verwerping, lijden, sterven en opstaan.

Daartoe zijn als het goed is ook onze ogen opengegaan, zijn ook wij verlicht, gedoopt: niet om als trotste christenen de wereld een lesje te leren, maar om Jezus te volgen op zijn weg naar Jeruzalem, een stad, een wereld van vrede, de weg van Christus, die niet gekomen is om te heersen maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen.

Amen.

pastoor Nico van der Peet